

19. évközi vasárnap 2013.

Bevezető

A mai, évközi 19. vasárnap evangéliumában nekünk mondja majd Jézus: „Éberem várjátok az Emberfiát, mert eljön abban az órában, amikor nem is gondoljátok.”

Ez nem ijesztgetés! Nem életkedvkioltás! Nem lebénítás, hanem tette készítés! Az emberi sors reális láttatása. Az örök célját ismerő ember, emberhez méltó szép életre való buzdítása. Vagy vannak közöttünk olyanok, akik másképp értelmezik Jézus eme mondatát? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirie litánia

Urunk Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy életünkből hiányzik az éberem várakozás lelkülete. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus Krisztus! Add meg nekünk, hogy örömmel várjuk hozzánk történő sokféle érkezésedet! Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus Krisztus! Add meg nekünk, hogy érkezéskor mindig éberem találj és asztalodhoz ültethess minket. Uram irgalmazz!

Evangélium után

A várakozás és éberség szükségességéről szólt a mai evangéliumban az Úr Jézus.

A várakozás jól ismert életérzés. Életünkben sokféle formában találkozunk ezzel az érzéssel. Várakozunk az autóbusz és villamos megállóban, a pályaudvaron, a postablaknál, az orvosi rendelőben.

Vártuk, és várjuk már a kánikula végét, a levegőt megtisztító, s földet megtermékenyítő esőt.

A fiatalok várják, hogy felnőttekké legyenek, a munkában elfáradtak, hogy boldog nyugdíjasok lehessenek. A betegek a gyógyulást, a szenvedők a szenvedésektől való szabadulást.

Mindannyian várjuk, hogy legyen már vége a gyűlölet propagandának.

Legyen már vége a hirosimai bombával kezdődött, emberiség ellenes folytonos háborúskodásnak. Úgy nevezett afrikai, arab tavasznak.

Érdekes, hogy ezek a háborúk mindig a keresztényeket sújtják. Már Nagaszakiban is a város keresztény negyedére dobták annak idején az atombombát, elpusztítva Ázsia legnagyobb katolikus templomát, és keresztények tízezreit.

Napjainkban is, Közel-keleten a felkelők, a keresztény negyedeket lövik és bombázzák. Keresztények életét oltják ki, s készítetik menekülésre. Ősi keresztény templomokban rendezik be hadiszállásukat. Antióchia 80 éves patriarchája kijelentette, mindezek ellenére, nem hagyja el Damaszkuszt. „Egy ilyen lépés csak növelné a veszélyt, ami a szír-ortodox egyház számára végzetes is lehet”.

Az emberiség e vétkekkel akadályozza a megváltás, az áldott béke minden népre és nemzetre, s minden emberre való kiterjedését.

Ezek láttán reményvesztettek is lehetnének, sőt kétsége is eshetnének, ha nem ismernénk az élet által számtalanszor igazolt szentírási sza-

vakat: "Ahol elhatalmasodott a bűn, ott túláradt a kegyelem." Isten kegyelme, miként a múltban, úgy a jelenben és jövőben is megtisztítja a földszínét minden gonoszságtól, nemcsak a bukott ideológiáktól, hanem a helyükbe lépő mai divatos, embert, nemzetet, kultúrát megsemmisítő ideológiától is.

Az Úr Isten ugyanis nem a töké hatalmának minden népre történő kiterjesztéséért fáradozik, hanem szüntelenül azon, hogy az emberek közreműködésével, a te és az én közreműködésemmel, beteljesítse a teremtés művét, és kiárassza a megváltás kegyelmét minden emberre. Egészen addig a napig, amikor majd visszatér Krisztus és megdicsőíti a mindhalálig hűségeseket.

Ne félj hát kisdéd nyáj, hisz atyátok úgy látta jónak, hogy nektek adja az országot", hallottuk a mai evangéliumban, a nekünk is szóló bátorítást

A hívő, keresztény ember, várakozó, éber ember. Mi hívő keresztények végső soron Urunkat, Jézus Krisztust várjuk. Őt, aki eljön majd a végítélet napján, és eljön végóránkon.

A hívő várakozásai, vágyai olyan beteljesedésére vár, amelyet a világ nem adhat meg neki. mégis hozzátartozik életünkhöz, mégis igaz várakozással fordulunk feléje. Ez a várakozás nem valami meseszerű ábrándra irányul, hanem a legteljesebb valóságra, magára az Úr Istenre.

Az Úr Isten állandóan közeledik felénk. Sokféleképpen, csak nem vesszük észre. Sok minden akadályozza, hogy észrevegyük. Legfő-

képpen a világalomra törő globalizáció, a kezében lévő tudatformáló eszközeivel, Isten és emberellenes ideológiájával.

De vajon valóban várjuk Őt? Vagy talán "elbóbiskolunk".

Vagy talán azt mondogatjuk: Még van időnk! De Mennyi? Ha temetőben járunk, és a sírkeresztek feliratait böngésszük, ezt olvashatjuk: Élt 8 évet, 17 évet, 56 évet, 99 évet. Egyszer nekünk is állítanak majd egy fejfát. Az első számot, hogy mikor születünk, már most ráírhatjuk, (én már ráírtam szüleim sírja mellett fekvő sírhelyemre), de a másik dátumot, halálunk dátumát, még nem, az még ismeretlen számunkra. De ez mégsem tehet bennünket közömbössé a véget, s életünk alakítását illetően.

A gyümölcsfát elsősorban nem virágáért, nem zöld leveleiért ültetjük, hanem ízletes gyümölcseiért. Ha közeledik az ősz, a levelek lehullnak, és a gyümölcsök kezdenek virítani a fán. Ki törődik a levéllel? Fontos a gyümölcs!

Az életünk évei is lehullnak életünk fájáról. Törődjünk azzal, hogy jó gyümölcsöt teremjünk! A jó fa jó gyümölcsöt terem! - mondja Üdvözítőnk.

Hogy mikor lesz a szüret, az aratás? Az első, második, vagy a harmadik őrvtáskor: Nem tudjuk!

Ma felénk hangzanak Üdvözítőnk figyelmeztető szavai: "Éberem várjátok hát az Ember Fiát, mert megjöhet olyan órában, amikor nem is gondoljátok".

Amen.

F. F.